

Když jsem bosý běhával v zahradách u řeky Neveže,
bylo tam něco, co jsem se tehdy nepokoušel pojmenovat:
všude, mezi kmeny lip, na vysluněné straně trávníku,
na pěšině podél sadu,
přebývala Přítomnost, neznámo čím.
Vzduch jí byl plný, dotýkala se mne, objímala mne.
Hovořila ke mně vůněmi trav, flétnovým hlasem
vlhy, čiříkáním vlaštovek.
Kdyby mne tehdy naučili jménům bohů,
snadno bych uměl rozpoznat jejich tváře.
Ale vyrůstal jsem v katolické rodině, takže záhy se
to kolem mě hemžilo dábly, ale také svatými Páně.
Pravdou je, že jsem cítil Přítomnost všech jich, bohů i démonů,
jako by se vznášeli uvnitř jedné obrovské
nepoznatelné Bytosti.

[ÚTERÝ 23. 7. 2002]

Zhlížel jsem se v tobě, Přírodě, než jsem pochopil, kdo jsi.
Mé chlapecké srdce se zarmoutilo, do černého odělo se slunce.
Zahodil jsem atlasy a herbáře, svědky svého poblouznění.
Mým filosofem se tehdy stal Schopenhauer,
poutník s pohledem upřeným na veletok bytostí jednoho dne,
které se rodí a umírají, aniž si cokoli uvědomovaly.
Pouze člověk, on, chápe, soucítí,
jsa poddán i nepoddán kamennému zákonu.
Vědomí člověka ti je na překážku, Přírodě.
A tak jsem o tom přemýšlel po celý život.
Kdo by mi chtěl vytýkat antropocentrismus v zemích
antropocentrického náboženství
nebo stejně tak antropocentrické nevíry?
William Blake měl pravdu, když v jedno spojoval člověčenství
s božstvím.

Vaše modlitby ke kočce, ke stromu nebo k souhvězdí
Plejády jsou mi k ničemu stejně

jako ty k prapůvodním pralesům v mém ekologickém
snění.

13

///

Přijíždím z jiné doby, než je ta, ve které jsem bydlel
na počátku minulého století daleko od měst
Dřevěný dům o dvou patrech
stál na rovině a říkalo se mu
podkomoříček nebo krátce folvark
Bydleli jsme nahoře oni dole
Každá ze čtyř rodin po jednom pokoji
Vyslovuji ta jména s úžasem:
Tomašunas, Sagatis, Osipowicz a ekonom Vackonis,
ač jsem byl malý, cítil jsem stud šlechtice.

[25. ZÁŘÍ 2003]

A pokažena je každá jednotlivost,
která se odděluje od umírajícího těla
a žije v Ni – Kde.

Kde se bere oslnění
vzdušnou architekturou
v království slunce?
Vychrtlí, nazí, plazí se a olizují světelné drobtý
svého zjeveného majestátu,
svého náboženství člověka.

Na kříži.

[10. PROSINCE 2002]

V depresi

V hloubce svých depresí jsem poznal svět bez naděje,
a jeho barvu šedivosti dne odříznutého mraky od slunce.

A slyšel jsem: „Takto to s tebou bude už napořád.“
„Nic jiného sis nezasloužil.“

A tehdy jsem začal volat:

„Králi Jasnosti, pozdvihni mne!
Dárce milosrdenství, opásej mne!
Amóne, Die, Jahve, připoj mne ke svým chórům!

Nedokážu bez Tebe dýchat,
Slunce spravedlnosti!

Nedokážu bez Tebe chodit,
Slunce paměti!

Nedokážu bez Tebe být,
Slunce dobré rady!“

Tehdy jsem myslel, že odhaluji svět takový, jaký je, pravdivý.

A měl jsem soucit s lidmi, neboť se utěšují bájemi

z knih napsaných dávno, před tisíci lety.

[2003]